

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομὴ ἑτησία.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει γρ. ἀργ. 30

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 35

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. γρ. 8

Ἐξάμηνος τὰ ἡμίση.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρονοῦνται

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν Γαλατῆ, ὁδῷ Χαριτσῆ,

Ἄρ. 12.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότῆς

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

☞ Τὸ τρίτον φυλλάδιον ἀποσταλήσεται μόνον πρὸς ἐκεῖνους, ὅσοι θὰ ἔχωσιν ἐπιστρέψῃ τὸ δελτίον συμπληρωμένον.

« Α ! κατεργάρη, ἄ, κλέφτη, τώρα ἐγὼ θὰ σὲ διορθώσω. » (Σελ. 21).

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΠΑΤΗΡ

Όταν, αναγνώστα, ἦσο μικρόν, πολὺ μικρόν βρέφος, καὶ τὰ χεράκια σου δὲν ἠδύναντο ἀκόμη νὰ σηκώσουν τὸν θύλακά σου, καὶ τὰ ποδαράκια σου δὲν κατώρηνον νὰ κρατήσουν ἐν ἰσορροπίᾳ τὸ κλονιζόμενον σῶμά σου, καὶ τὸ χαριτωμένον σου στοματάκι δὲν εἰμπόρει ἀκόμη νὰ ἀρθρώσῃ τὴν γλυκυτάτην λέξιν *μαμά*, ὅταν, ἀνήλικον ἀκόμη νήπιον, ἐκοιμᾶσο ὡς στρουθίον ἄπτερον εἰς τὸ ζεστόν σου λίκνον, ἐν ὧν, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἔπαλλε διὰ σέ, ἐστέκετο ὡς φύλαξ ἄγγελος ἀπ' ἐπάνω σου, σὲ ἐκαμάρονεν ἀκίνητον ἐπὶ πολλὴν ὥραν, καὶ ἔπειτα ἀπέθετεν ἐπὶ τοῦ μετώπου σου φίλημα γλυκύτατον, φίλημα πληρὲς στοργῆς καὶ περιπαθείας. Καὶ ὅταν ἀκολούθως ἐμεγάλωσες, καὶ ἐμεγάλωσαν μαζί σου καὶ αἱ περὶ σοῦ φροντίδες τῶν γονέων σου, καὶ εἶχες ἀνάγκην φορεμάτων πλατυτέρων καὶ τροφῆς περισσοτέρας καὶ εἰσιτηρίων καὶ βιβλίων καὶ τετραδίων, κάποτε δὲ καὶ φαρμάκων καὶ ἰατρῶν, ἐν ἄλλο ὧν, ἐπίσης τρυφερόν καὶ ἐπίσης φιλόστοργον, ἐνησχολεῖτο μακρὰν σου εἰς τὸν ἀγρὸν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς τὸ κατάστημα ἢ εἰς τὸ γραφεῖον, καὶ προσεπάθει μὲ ἰδρωτὰ καὶ κόπον πολὺν ἐργαζόμενον καὶ μόνον μὲ τὴν ἀνάμνησίν σου ἐνθαρρυνόμενον, νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸ ἀνάγκαιον διὰ τὴν αὐρίον χρῆμα.

«Μήτηρ» ἐλέγετο τὸ πρῶτον καὶ «πατήρ» τὸ δεύτερον ὧν· «γονεῖς» δὲ μὲ μίαν κοινὴν λέξιν καὶ τὰ δύο αὐτὰ ὄντα τὰ ἀξιολάτρευτα ὀνομάζονται. Ὡ! ἄς σὰς τὰ χαρίζῃ, προσφιλεῖς μου ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριαι, ἄς σὰς χαρίζῃ τοὺς γονεῖς σας ἔτη πολλὰ ὁ Θεός. Ἄς λευκάνῃ τὰς τρίχας τῶν καὶ ἄς ρυτιδώσῃ τὸ μέτωπόν των, μόνον ὅταν καὶ σεῖς ἀρχίζητε νὰ

γυράσκητε. Ἄς μὴ αὐλακώσῃ τὰ μάγουλά σας ποτὲ τῆς ὀρρανίας τὸ δάκρυ. Διότι δὲν ὑπάρχει θέαμα θλιβερώτερον ἀπὸ τὸ θέαμα τρυφεροῦ δενδρυλλίου, ἀφινομένου χωρὶς στήριγμα εἰς τὰ λυσσαλέα φυτῆματα τοῦ ἀνέμου, ἢ μικροῦ παιδίου, ἀπορφανιζομένου ἀπὸ τὸν ὑπερασπιστὴν του, τὸν ὁδηγόν του, τὸν σύμβουλόν του, τὸν γονεῖα του καὶ ματαινομένου ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὴν δυστυχίαν.

* *

Δὲν ἔχετε ἐν τούτοις, μικροὶ μου φίλοι, μόνον αὐτοὺς τοὺς γονεῖς. Ὑπεράνω τῶν ἐπιγείων γονέων σας, ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ βαθύτερα ἀπὸ τὰ χρυσαῖα ἄστρα, ὑπάρχει θρόνος κατεσκευασμένος ἀπὸ χιλίους ἡλίους, τὸν ὁποῖον περιτριγυρίζουν τὰ Σεραφεῖμ, καὶ ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον κάθεται ἀκτινοβολῶν ἀπὸ δόξαν καὶ κάλλη· εἰς ἄλλος γονεὺς σας, εἰς ἄλλος πατήρ σας, ὁ Θεός. Αὐτὸς εἶνε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς Βασιλεὺς, καὶ σεῖς εἴσθε τὰ βασιλόπαιδά Του. Αὐτὸς, ἂν καὶ ἔχη ἔστημένον εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὸν θρόνον Του, ἔρχεται ὅμως, ἀράτως καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἐννοεῖτε, πλησίον σας κάθε στιγμὴν, καὶ σὰς παίρνει εἰς τὴν ἀγκάλην Του, καὶ θωπεύει τὰ ξανθὰ σας μαλλιάκια, καὶ σὰς φιλεῖ γλυκὰ-γλυκὰ. Αὐτὸς εἶνε διὰ σὰς ὅ,τι ἡ θάλασσα διὰ τὰ ὄψαρια, ἢ ἀτμοσφαῖρα διὰ τὰ πτηνά, ἢ ρίζα διὰ τὸ εὐθραυστον κλωνίον· διότι τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑπαρξίν τὴν ἔχετε, μόνον ἐφόσον εἴσθε μὲ Αὐτὸν ἠνωμένα. Πόσα χρεωστεῖτε εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν οὐράνιον Πατέρα! Ἡ μητέρα σας, ὁ πατέρας σας, τὰ ἀδελφιά σας, ἢ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν σὰς ἔχει ὅλος ὁ κόσμος, ἢ υἰγεία σας, τὸ λογικόν σας, ἢ ζωηρότης σας, ἢ εὐφύια σας, ἢ προκοπή σας, αἱ

χάρες σας, ὅλα αὐτὰ εἶνε δῶρα, τὰ ὁποῖα σὰς προσέφερε τοῦ Θεοῦ ἢ δεξιὰ. Ποῖος στέλλει τὸν ἀέρα, πὸν ὁποῖον ἀναπνέετε; Αὐτός. Ποῖος σκορπίζει πουλιὰ καλλικέλαδα εἰς τὸν κλωθὸν τοῦ κόσμου; Αὐτός. Ποῖος στολίζει τὴν γῆν κατὰ τὴν ἀνοιξίν μὲ τόσον εὐμορφα ἄνθη; Αὐτός. Ποῖος ἔδιδε γάλα εἰς τὴν μητέρα σας, διὰ νὰ σὰς θρέψῃ καὶ δύναμιν εἰς τὸν πατέρα σας διὰ νὰ ἐργασθῇ διὰ σὰς; Πάλιν Αὐτός. Καὶ τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα σπουδάχετε, ποῖου εἶνε ἀκτινοβολία; Τῆς ἰδικῆς Του σοφίας. Καὶ ἄγγελον φύλακα ποῖος ἔστειλεν εἰς τὸ πλά-

γι σας, διὰ νὰ σὰς βοηθῇ εἰς τὰς στενωποὺς τοῦ βίου; Ὁ Θεός καὶ πάλιν. Τί καλὸς καὶ φιλόστοργος πατέρας! Ἄρα γε Τὸν ἀγαπάτε καὶ σεῖς ὅπως Ἐκεῖνος σὰς ἀγαπᾷ, καὶ, ἂν δὲν Τοῦ κάμνετε τίποτε ἄλλο, τοῦλάχιστον σταυρόνετε κάθε βράδυ, ὅταν θὰ πέσητε εἰς τὸ κρεββατάκι σας καὶ κάθε πρωί, ὅταν θὰ σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ κρεββατάκι σας, σταυρόνετε τὰ δύο σας χεράκια καὶ Τοῦ λέγετε, εὐγνώμονα, μὲ ὄλην σας τὴν καρδίαν: «Σὲ εὐχαριστοῦμεν, οὐράνιέ μας Πατέρα;»

Παπᾶ-Σπύρος.

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΤΤΑ

I.

ΑΙ ΑΓΡΙΟΦΡΑΓΟΥΛΑΙ

Ἦτο Ἰούλιος.

Ἦτο ἡλιος ἔκαιεν, ἀλλὰ μετὰ τὸ μεσημέριον ἑλαφρὸς ἄνεμος ἐμετρίασε τὸν καύσωνα.

Ἐπειδὴ ἦτο Κυριακή, τὰ παιδιὰ ἔπαιζον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου.

Ἦσαν δώδεκα, μετὰξὺ δὲ αὐτῶν εὕρισκετο ὁ Πέτρος Ροδινός. Αὐτὸς ἦτο ὑψηλός, ροδόκκινος, καὶ ἐφάνετο ἡλικίᾳ 16 ἐτῶν, ἐνῶ ἦτο μόνον 14.

Ἦτο Πέτρος εἶχε χρυσὴν ψυχὴν, ἦτο πάντοτε εὐθῆμος, ἦτο γενναϊότατος, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ὑπερασπισθῇ τοὺς φίλους του, καὶ δι' αὐτὸ ὅλα τὰ παιδιὰ τὸν ἠγάπων, τὸν ἐθεώρουν ὡς ἀρχηγόν των καὶ ἔκαμνον ὅ,τι αὐτὸς ἠθελεν.

Λοιπὸν, ὁ Πέτρος εἶπε·

— Παιδιά, πηγαίνομε ἴσθην ἐξοχὴν νὰ φάμε φράγουλαι;

Καὶ τὰ παιδιὰ, χωρὶς νὰ κάμουν καμμίαν παρατήρησιν, τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἐκεῖ, πρὶν σκορπισθοῦν διὰ νὰ ζητήσουν φράγουλαι, ὁ Πέτρος εἶπεν εἰς αὐτὰ·

— Παιδιά, νὰ μὴ τρώγητε ὅσας φράγουλαι εὕρισκετε, ἀλλὰ νὰ τῆς φυλάγετε. Θὰ τῆς βάλωμεν ὄλαις μαζῆ καὶ ἔπειτα θὰ τῆς φάγωμεν πάλιν ὄλοι μαζῆ.

Ἦτο ὁ Πέτρος ὑπελόγησεν ὅτι ἐσυνάχθησαν ἀρκετὰ φράγουλαι, ἐσύριξε, τὰ δὲ παιδιὰ ἔτρεξαν ὅλα εἰς τὸ ἴδιον μέρος.

Τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον συνηθροίσθησαν εὕρισκετο εἰς τὸ ἄκρον δάσους καὶ πλησίον μισοκρημισμένου πύργου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζετο: Ὁ πύργος τῆς κουκουβάγιας.

Αἱ γράϊαι τοῦ χωρίου διηγούντο, ὅτι αὐτὸς ὁ πύργος ἦτο στοιχειωμένος, καὶ ὅτι τὰ μεσάνυκτα ἕνα φάντασμα, τὸ ὁποῖον ἔσυρε τὰς βαρεῖας ἀλύσσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἦτο δεδεμένον, ἐξήρχετο ἀπὸ αὐτὸν φορτωμένον ἕνα νεκρόν, ἐπήγαινε μέχρι τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐπέστρεφε πάλιν εἰς τὸν πύργον. Τὸ φάντασμα αὐτὸ ἦτο ἐνός κακοῦ ἀρχοντος, προσέθετον αἱ γράϊαι, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἔρριψεν ἔπειτα εἰς τὸν ποταμόν. Δι' αὐτὸ κατεδικάσθη κάθε νύκτα, ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα ἕως τὴν μίαν ὥραν, νὰ πηγαίνῃ ἐκκτὸν φορὰς ἀπὸ τὸν πύργον ἕως εἰς τὸν ποταμόν καὶ ἀπὸ τὸν ποταμόν ἕως εἰς τὸν πύργον. Πολλὰ γράϊαι ἔλεγον, ὅτι εἶδον τὸ φάντασμα νὰ φέρῃ τὸ βαρὺ φορτίον του, καὶ νὰ ἀσθμαίνῃ, καὶ μάλιστα ὅτι ἤκουσαν καὶ τοὺς στεναγμούς του.

Ἐνεκα αὐτῆς τῆς διηγήσεως, ἀπὸ ἐνύκτων οἱ καλοὶ χωρικοὶ, ὅτε διήρχοντο πλησίον τοῦ κρημισμένου πύργου, ἐκυριεύοντο ἀπὸ φόβου,

έκαμνον τὸν σταυρόν των, καὶ οὔτε κἄν ἐτόλμων νὰ τὸν παρατηρήσουν. Τὸν ὠνόμασαν δὲ Πύργον τῆς κουκουβάγιας, διότι κάθε νύκτα μιὰ κουκουβάγια ἐκάθητο εἰς αὐτὸν καὶ ἐθρήνει.

Τὰ παιδιά ἐγνώριζον αὐτὴν τὴν θλιβεράν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν εἶχον διηγηθῆ πρὸς αὐτὰ αἱ μάμμαι των, καὶ ἅμα ἐνύκτωνε ποτὲ δὲν ἐτόλμων νὰ πλησιάσουν εἰς τὸν στοιχειωμένον πύργον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἡμέρα τὰ δώδεκα παιδιά δὲν ἐφοβοῦντο.

Ὅταν λοιπὸν συνηθροίσθησαν πλησίον τοῦ Πέτρου, αὐτὸς κατεσκεύασεν ἀπὸ φύλλα κἀνιστρον καὶ ἔθεσαν μέσα εἰς αὐτὸ τὰς φράγουλας. Τότε ὁ Πέτρος εἶπε·

— Τώρα, παιδιά, βρῆτε ὁ καθένας σας ἀπὸ ἓνα μυτερὸ ξυλάκι. Ἐπειτα θὰ καθίσωμεν ὀλόγυρα καὶ θὰ φῶμε τῆς φράγουλας ἀπὸ μίαν μίαν μὲ τὸ ξυλάκι.

— Ναί, ναί, ἐπανελάβον τὰ παιδιά.

Ἦτοιμάζοντο νὰ καθίσουν ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα διὰ νὰ φάγουν τὰς φράγουλας, ὅταν ἤκουσαν μέσα εἰς τὸ δάσος τὴν φωνὴν σπίνου.

— Αὐτὸς ὁ σπίνος, παιδιά, ἔχει ἐδῶ κοντὰ τὴν φωλεάν του. Πᾶμε νὰ τὴν βροῦμε.

— Ναί, ναί, ἐπανελάβον τὰ παιδιά, πᾶμε νὰ βροῦμε τὴν φωλεάν τοῦ σπίνου.

Καὶ ἐσκοπίσθησαν ὅλα ἐντὸς τοῦ δάσους.

Τὰ παιδιά ἠκολούθουν τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ καὶ ἀπεμκρύνθησαν πολὺ μέσα εἰς τὸ δάσος. Ἀφοῦ ἐζήτησαν πολλὴν ὥραν τὸν σπίνον καὶ τὴν φωλεάν του, ἀπελπίσθησαν τέλος ὁ Πέτρος ἐφώναξε·

— Παιδιά, ἀφοῦ ὁ σπίνος μᾶς περιπαίζει, ἄς τὸν περιπαίξωμεν καὶ ἡμεῖς. Πᾶμε νὰ φάγωμεν τῆς φράγουλας μας.

— Ναί, ναί, πᾶμε νὰ φάγωμεν τῆς φράγουλας μας, ἐπανελάβον τὰ παιδιά.

Ἄλλ' ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον τὰς εἶχον ἀφήσει, ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσει πρῶτος, ἐφώναξε.

— Ἄχ, ἄχ!

— Τί τρέχει Πέτρο; τί ἔπαθες;

— Ἡ φράγουλας! ἡ φράγουλας!

— Λοιπὸν τί ἔγειναν;

— Τῆς ἐπῆσαν! τῆς ἔκλεψαν!

— Ἄχ! ἄχ!

2.

Εἰς τὸν κακὸν ἀστεῖσμον κακὸς ἀστεῖσμος

Ἐξαίφνης παρετήρησαν ἐν κοράσιον πτωχικὰ ἐνδεδυμένον, τὸ ὁποῖον, ἐνῶ περιεπάτει ἐκεῖ πλησίον, παρετήρει κρυφίως τὰ παιδιά.

— Αὐτὴ ἔκλεψε, καὶ ἔφαγε τῆς φράγουλας, εἶπεν ἐν παιδίον.

— Ναί, αὐτὴ τῆς ἔκλεψε, προσέθηκεν ἄλλο.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Πέτρος, καὶ ὤρμησε νὰ προφθάσει τὸ κοράσιον, ἐνῶ συγχρόνως ἐφώναζε· θὰ μᾶς πληρώσει ἀκριβὰ τῆς φράγουλας.

Ὅλα τὰ παιδιά ἔτρεξαν καὶ τὸν ἠκολούθησαν, ἀλλὰ τὸ κοράσιον, ὅταν εἶδε τὰ παιδιά νὰ τρέχουν ἐστράφη ἡσύχως καὶ ἐσταμάτησεν.

— Ἄ! κλέπτρα, ἐφώναξεν ὁ Πέτρος, ὅταν τὴν ἐπλησίασεν, ἔκλεψες καὶ ἔφαγες τῆς φράγουλας μας καὶ τώρα θὰ σὲ διορθώσωμεν.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ μικρά, μὲ γλυκεῖαν φωνὴν καὶ χαμογελωσά, δὲν τῆς ἔκλεψα ἐγώ.

Καὶ χωρὶς οὐδὲν νὰ προσθήσει ἔδειξεν ἐν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει χονδρὰν ράβδον, καὶ τὸ μικρὸν κἀνιστρον μὲ τὰς φράγουλας. Τὸ παιδίον ἔτρεχεν, ὁ δὲ Πέτρος, ὁ ὁποῖος τὸ ἐγνώρισεν εἶπεν·

— Ἄ! ὁ Γρηγόρης! Ναί, ναί, αὐτὸς ἔκλεψε τῆς φράγουλας μας. Αὐτὰ τὰ συνειθίζει. Καὶ προσέθηκε·

— Τρέξτε, παιδιά, νὰ προφθάσωμε τὸ Γρηγόρη.

Ὁ Γρηγόρης, ὅταν εἶδε τὰ παιδιά νὰ τρέχουν, ἐμβῆκεν εἰς τὸ δάσος, ἔκρυψε τὰς φράγουλας καὶ ἔπειτα ἐξῆλθεν.

Ὅταν ὁ Πέτρος τὸν ἐφθασεν, εἶπε·

— Γιατί ἔκρυψες τὸ πανεράκι μὲ τῆς φράγουλας;

— Ἐγώ! ἀπήντησεν ὁ Γρηγόρης φοβισμένος, διότι ἂν καὶ μεγαλύτερος τοῦ Πέτρου

κατὰ τρία ἔτη, καὶ ὑψηλότερος αὐτοῦ, τὸν ἐφοβήθη. Ἐγὼ δὲν ἐκράτοῦσα κανένα πανεράκι.

— Πῶς δὲν ἐκράτοῦσες πανεράκι; Τότε, ἔλα μαζὴ μου νὰ ἐξετάσωμεν.

Καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἔφερε μέσα εἰς τὸ δάσος. Ὁ Γρηγόρης ἐφοβήθη καὶ δὲν προέβαλλε καμμίαν ἀντίστασιν.

Ὅλα τὰ παιδιά ἐζήτηζον ἐντὸς τοῦ δάσους καὶ τέλος εὔρον τὰς φράγουλας. Ὁ Γρηγόρης, ὅταν εἶδεν ὅτι ἐπροδόθη, ἐζήτησε νὰ φύγη, ἀλλ' ὁ Πέτρος τὸν ἐκράτει πάντοτε ἀπὸ τὴν χεῖρα. Τότε ὁ Γρηγόρης ἔβαλε τὸ ραβδίον του μεταξὺ τῶν κνημῶν τοῦ Πέτρου, τὸν ἔριψε κάτω καὶ ἠτοιμάσθη νὰ φύγη, ἀλλ' ὁ Πέτρος τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸ πόδι καὶ τὸν ἔριψε κατὰ γῆς. Ἐπειτα ἐσηκώθη, ἤρπασε τὸ ραβδίον τοῦ Γρηγόρη, τὸ ἐσήκωσε ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του καὶ ἔκραξε·

— Ἄ! κατεργάρη, ἄ, κλέφτη, τώρα ἐγὼ θὰ σὲ διορθώσω.

Ὅλα τὰ παιδιά ἐσχημάτισαν κύκλον περὶ τοῦ Γρηγόρη, ὁ ὁποῖος ἦτο γονυπετὴς εἰς τὸ μέσον αὐτῶν.

— Βρήκαμε τῆς φράγουλας, ἐπανελάβεν ὁ Πέτρος, ἐπειδὴ ὅμως ἐζήτησες νὰ τῆς κλέψης, πρέπει νὰ σὲ τιμωρήσωμεν.

Τότε ὁ Γρηγόρης ἔλαβεν ὀλίγον θάρρος καὶ εἶπε·

— Ἄλλὰ ἐγὼ τί σᾶς ἔκαμα; Γιατί λέγετε πῶς ἔκλεψα τῆς φράγουλας σας; Τῆς βρήκα κατὰ γῆς καὶ δὲν εἴξευρα πῶς εἶνε ἰδικαί σας.

— Εἴξευρες ὅμως, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, πῶς δὲν ἦσαν ἰδικαί σου. Τόσον καλὰ τὸ εἴξευρες, ὥστε ἔκαμες ἐπίτηδες τὴν φωνὴν τοῦ σπίνου διὰ νὰ τὸν ζητήσωμεν καὶ νὰ λάβης τότε καιρὸν νὰ τῆς κλέψης.

— Ἐγώ;...

— Ναί, σύ. Μὴ ζητεῖς νὰ κρύψης τὴν κατεργαριά πού θέλησες νὰ μᾶς παίξης.

— Ἄλλὰ...

— Σιωπὴ, ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος μὲ φωνὴν τρομεράν καὶ ἔσειε πάντοτε τὴν ράβδον, ἐνῶ ὁ

Γρηγόρης ἀπὸ τὸν φόβον του ἐταπείνονε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐκυροῦτο. Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ἂν θελήσης νὰ φύγης θὰ σὲ κτυπήσω. Ἐκατάλαβες;

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὰ ἄλλα παιδιά·

— Τώρα, σεις νὰ γίνητε δικασταί. Ποία πρέπει νὰ εἶνε ἡ τιμωρία του;

— Δέκα ξυλιαῖς! εἶπεν ἐν παιδίον.

— Εἴκοσι! προσέθηκεν ἄλλο.

— Μοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα, εἶπε τότε ὁ Πέτρος. Ἄν κατώρθονε νὰ κλέψῃ τῆς φράγουλας θὰ μᾶς ἐπερίπαιζε. Τώρα λοιπὸν νὰ τὸν περιπαίξωμεν ἡμεῖς. Ἡ τιμωρία του θὰ εἶνε νὰ φέρῃ τῆς φράγουλας εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τῆς ἔκλεψε, καὶ διὰ νὰ μᾶς φανῇ ὁ δρόμος ὀλιγώτερος, ἐνῶ περιπατῆ νὰ κάμνη τὴν φωνὴν τῶν πουλιῶν καὶ τῶν ζώων.

— Ὠραία ἰδέα! ἀνέκραξαν τὰ παιδιά. Αὐτὸ θὰ εἶνε πολὺ νόστιμον!

Καὶ ἔχειροκρότουν.

Τότε ὁ Πέτρος ὑψωσε τὴν ράβδον καὶ εἶπε·

— Ἦκουσες, Γρηγόρη; Λοιπὸν, δὲν πρέπει νὰ σὲ παρακαλέσωμεν. Πάρε τὸ πανεράκι, καὶ ἐνῶ θὰ περιπατῆς θὰ κάμης πρῶτα τὴν φωνὴν τοῦ σπίνου. Ἐμπρός, γρήγορα.

— Ἄλλ' αὐτὸ τὸ κάμνετε βέβαια, εἶπεν ὁ Γρηγόρης, προσποιούμενος τὸν εὐθυμον, διὰ νὰ γελάσητε.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, αὐτὸ τὸ κάμνομεν διὰ νὰ γελάσωμεν ἡμεῖς. Ἄν ὅμως θὰ γελάσης καὶ σύ, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἐμπρός λοιπὸν, τὸν σπῖνο! διότι ἀλλέως...

Καὶ ὁ Πέτρος ὑψωσε τὸ ραβδίον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ Γρηγόρη, ὁ ὁποῖος ἐφοβήθη καὶ ἤρπασε νὰ κάμνη τὴν φωνὴν τοῦ σπίνου.

— Ἄ! ὦραια! ὦραια! Κάμνετε ἀπαράλλακτα τὸν σπῖνον, ἀνέκραξαν τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἠκολούθουν τὸν Γρηγόρη καὶ ἐγέλων.

— Πολὺ καλὰ, ἐπανελάβεν ὁ Πέτρος, τώρα θὰ μᾶς κάμης τὸν βάτραχον. Εἰξέυρω ὅτι κάμνετε τὴν φωνὴν του.

Ὁ Γρηγόρης ἤρπασε νὰ φωνάζῃ ὡς πραγματικὸς βάτραχος, ἐνῶ τὰ παιδιά ἐγέλων.

— Τώρα θά κάμης τὸ γαϊδάρο! εἶπεν ὁ Πέτρος.

Ὁ Γρηγόρης ἤρχισε νὰ ὀγκανίζῃ ὡς ἀληθῆς ὄνος, ἐνῶ τὰ παιδιά ἐξηκολούθουν νὰ γελοῦν.

Τώρα ἄς ἀλλάξωμεν, εἶπεν ὁ Πέτρος, θά μᾶς κάμης τὴν ἀγελάδα.

— Τὴν ἀγελάδα; Δὲν 'ξεύρω.

— Ξεύρεις, ἀλλὰ δὲν θέλεις. Δὲν ἔχεις ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ μὴ θέλῃς, ἀκούεις; ἐπανελάθεν ὁ Πέτρος. Ἐμπρὸς τὴν ἀγελάδα καὶ γρήγορα, διότι ἀλλέως τὸ ραβδί θά πέσῃ 'στὴν κεφαλή σου.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γρηγόρης, εἶτε διότι δὲν ἤθελεν εἶτε διότι δὲν ἤξευρε, δὲν ἐξετέλει τὴν διαταγὴν τοῦ Πέτρου, οὗτος ὕψωσε τὸ ραβδί.

— Κτύπα! κτύπα! ἐφώναξαν τὰ παιδιά, ἀφοῦ δὲν θέλῃ νὰ ὑπακούσῃ.

Αἶφνης τὸ τρομερὸν ὄπλον ἀπεσπᾶσθη ἀποτόμως ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πέτρου, γλυκεῖα δὲ φωνὴ εἶπε πρὸς αὐτόν.

— Ἄλλ' αὐτὸ ποῦ κάμνεις εἶνε κακόν. Εἴσθε τόσο ἐναντίον ἑνός. Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ τυραννῆτε αὐτὸ τὸ παιδί, ἐνῶ ἠθέλησε μόνον

νὰ ἀστευθῆ; Ἐγὼ σᾶς εἶπα ὅτι ἐπῆρε τῆς φράγουλας. Σεῖς δὲν τὸν εἶδετε. Ἐγὼ τὸν εἶδα καὶ σᾶς τὸ εἶπα!

— Ἄ! σὺ μὲ ἐπρόδοσες; εἶπεν ὁ Γρηγόρης ὑποκώφως, ρίπτων ἄγριον βλέμμα κατὰ τοῦ κορασίου.

— Ἄλλ', ἂν ἤξευρα, ἐξηκολούθησε τὸ κοράσιον, ὅτι εἴσθε τόσο κακοί, δὲν θά σᾶς ἔλεγα τίποτε, καὶ θά μοῦ ἦτον ἀδιάφορον ἂν μὲ ἐνομίζετε διὰ κλέπτραν ἢ ἂν...

Τότε ὁ Πέτρος, πρὸς τὸν ὅποιον ἐπροξένησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἢ ὑπερήφανος γλῶσσα τοῦ κορασίου, ἀπήντησεν.

— Εἶπες ὅτι εἶμεθα κακοί, καὶ ἴσως ἤθελες νὰ μᾶς εἶπῃς ὅτι ἐγὼ εἶμαι πλέον κακὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐπειδὴ εἶδες ὅτι ἐσήκωσα τὸ ραβδί, ἐνόμισες πῶς θά κτυποῦσα αὐτὸν τὸν ἀνανδρον. Καὶ ὅμως εἶδες ὅχι τὴν κακίαν μας, ἀλλὰ τὴν ἀνανδρίαν του. Θὰ σοῦ ἀποδείξω αὐτὸ ἀμέσως.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΕΥΤΥΧΕΣ ΒΡΕΦΟΣ

Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ ὁ Β' εὐχαριστεῖτο πολὺ νὰ περιφέρηται εἰς τὴν ἐξοχὴν χωρὶς νὰ συνοδεύηται ἀπὸ κανένα διὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίζωσιν.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ εὐρίσκατο εἰς τὴν ἐξοχὴν ἤρχισε νὰ πίπτῃ ραγδαία βροχή, ὁ δὲ Αὐτοκράτωρ διὰ νὰ προφυλαχθῆ κατέφυγεν εἰς μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν.

Ἡ οἰκία ἦτο μικρά, ἀλλὰ καθαρὰ, ἢ δὲ οἰκοδόμοινα ἐτραγῶδει καὶ ἐνανούριζε τὸ παιδί της. Ἡ γυνὴ προσεκάλεσε τὸν ξένον νὰ καθῆσθαι· αὐτὸς δὲ τότε εἶπε·

— Καλὴ κυρά, πεινῶ καὶ εἶμαι βεβρεγμένος. Δύνασθε νὰ ἀνάψῃτε φωτιάν διὰ νὰ στεγνώσω τὰ φορέματά μου, καὶ νὰ μοῦ δώσητε τίποτε νὰ φάγω;

— Θὰ σᾶς ἀνάψω ἀμέσως φωτιά, ἀπήντησεν ἡ καλὴ γυνή, καὶ θά σᾶς κάμω μίαν ὀμε-

λέτταν. Μόνον θά σᾶς παρακαλέσω ὅσῳ νὰ ἀνάψω τὴν φωτιά καὶ νὰ ψήσω τὴν ὀμελέτταν, νὰ κουνῆτε τὸ παιδί μου, ἐπειδὴ δὲν κοιμάται ἂν δὲν ἴνοιώθῃ κανένα κοντὰ του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐδέχθη, ἐνῶ δὲ ἡ γυνὴ μετέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἐκάθησε πλησίον εἰς τὴν κούνιαν καὶ τὴν ἐκίνει.

Ἄλλὰ τὸ μικρὸν δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῆ. Παρετήρει μὲ τοὺς μεγάλους κυκνοὺς ὀφθαλμοῦς του τὸν ξένον μὲ περιέργειαν, καὶ προσεπάθει μὲ τὰς χεῖράς του νὰ φέρῃ εἰς τὸ στόμα του τὸν μικρὸν ροδόχρουν πῶδα του. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, ἐξέβαλε μεγάλας φωνὰς καὶ ἔκλαιε. Τότε ὁ Αὐτοκράτωρ ἤρχισε νὰ τραγῶδῃ ἕνα πολεμικὸν τραγοῦδι. Τὸ μικρὸν ἠὲχαριστήθη ἀπὸ τὸ τραγοῦδι καὶ ἤρχισε νὰ γελά.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔκαμνεν ὅτι ἠδύνατο διὰ

νὰ ἀποκοιμίσῃ τὸ βρέφος. Τέλος τὸ τραγοῦδι ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα του. Τὸ μικρὸν ὕστερον ἀπὸ δύο λεπτά ἀφῆκε τὸ πόδι του, ἔκλεισε τὰ βλέφαρά του καὶ ἐκοιμήθη.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὴν εὐχαριστήσιν του ἀνέπνευσε καὶ ἐσπόγγισε τὸ ἰδρωμένον μέτωπόν του.

— Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπε. Τώρα, τί καλὸν θά ἦτο ἂν ἤρχετο ἡ ὀμελέττα.

Πράγματι δὲ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπαρουσιάσθη ἡ χωρικὴ μειδιῶσα καὶ κρατοῦσα τὴν ἀχνίζουσαν ὀμελέτταν, ἡ εὐωδία τῆς ὁποίας ἠὲχαριστήθη τὸν ξένον.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔτρωγε μὲ τόσῃν ὀρεξίν, μὲ ὅσῃν ποτὲ δὲν ἔτρωγεν εἰς τὰ ἀνάκτορά του, ἐνῶ ἡ καλὴ χωρικὴ τὸν ὑπηρετεῖ.

— Τὸ μικρὸν, εἶπεν ἡ μήτηρ, σᾶς ἐκούρασεν ἕως ὅτου νὰ ἀποκοιμηθῆ. Ἄλλὰ σεῖς δὲν ἤξεύρετε νὰ νανουρίζετε.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν ἔμαθα αὐτὴν τὴν τέχνην! . . . ἀπήντησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐνῶ συγχρόνως ἔτρωγεν.

— Εἴσθε στρατιωτικὸς;

— Ναί, σχεδόν. Ἄλλὰ πῶς τὸ ἐκαταλάθετε;

— Ἐχετε ἐξωτερικὸν στρατιωτικόν. Ἐπειτα, τὸ ἐκατάλαβα ἀπὸ τὸ τραγοῦδί σας.

— Καὶ σεῖς πῶς ζῆτε ἐδῶ; τί κάμνει ὁ σύζυγός σας;

— Κύριε, ἂν καὶ ζοῦμεν μὲ μεγάλην δυσκολίαν, ὅμως εἶμεθα εὐτυχησμένοι. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι τὸ ψωμί εἶνε ἀκριβόν, ἐνῶ τὰ παιδιά μεγαλόνουν καὶ τὸ φαγί των κοστίζει.

— Ἐχετε καὶ ἄλλα παιδιά;

— Ἐχω ἄλλα δύο, αὐτὰ ὅμως ὑπῆγαν εἰς τὴν ἐργασίαν μαζὴ μὲ τὸν πατέρα των. Παρακαλῶ τὸν Θεόν νὰ μὴ μᾶς λείψῃ ποτὲ ἡ ὑγεία καὶ ἡ ἐργασία.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠνεψῶθη ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ σύζυγος κατάβροχος, διότι ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει. Ὄταν εἶδε τὸν ξένον, ἐστάθη καὶ ἠρώτησε τὴν σύζυγόν του διὰ τοῦ βλέμματος περὶ αὐτοῦ.

— Ὁ κύριος, εἶπεν αὕτη, κατέφυγεν ἐδῶ

διὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν βροχὴν. Ἐστέγνωσε τὰ φορέματά του εἰς τὸ μαγειρεῖον. Δὲν εἶνε ὑπερήφανος, διότι κατεδέχθη νὰ κουνῆσθαι τὸ παιδί μας, ἕως ὅτου ἐγὼ νὰ τοῦ ψήσω μίαν ὀμελέτταν.

Ὁ Ἰωσήφ ἠὲχαριστεῖτο μεγάλως ἀκούων ταῦτα.

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω, εἶπε τότε εἰς τὸν χωρικόν, πλησίον εἰς τὰς τόσας κλωσύνας σας νὰ προσθέσητε ἀκόμη μίαν.

— Τί ἀγαπᾶτε; ἠρώτησεν ὁ χωρικός.

— Νὰ υπάγητε εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ νὰ εἰπῆτε νὰ μοῦ στείλουν μίαν ἄμαξαν.

— Κατοικεῖτε εἰς τὴν πόλιν; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ χωρικός, τὸν ὅποιον οὐδὲλως εὐχαρίστησεν αὐτὴ ἡ πρότασις.

— Ναί . . .

— Ἄλλὰ . . . εἶμαι πολὺ κουρασμένος καὶ φοβοῦμαι τὴν βροχὴν ὅσον καὶ σεῖς. Δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ μείνετε ἐδῶ ἕως ὅτου νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ; Θὰ φάγωμεν καὶ θὰ παίζωμεν χαρτιά. Σᾶς ἀρέσουν τὰ χαρτιά;

— Ἄλλὰ μὲ περιμένουν. Ἐχω ἐργασίαν καὶ . . .

Ὁ χωρικός ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτόν:

— Ἐμὲ τί μὲ μέλει ἂν αὐτὸς ἔχῃ ἐργασίαν; Διατί νὰ κοπιᾶσω καὶ νὰ βραχῶ δι' αὐτόν; Πῶς τοῦ ἦλθεν ἡ ιδέα νὰ τὸν δουλεύουν, ὡς νὰ ἦτο βασιλεὺς;

Ἡ σύζυγός του ἐμάντευσε τὴν σκέψιν του καὶ εἶπεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ.

— Νὰ υπάγῃς, Γιεγὼρ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ ξένος εἶνε ὀλίγον ἀπαιτητικὸς, ἐνανούρισε ὅμως τὸ παιδί μας. Ἡ Βιέννη δὲν εἶναι μακρὰν, σοῦ ὑπόσχομαι, ὅταν ἐπιστρέψῃς νὰ σοῦ ἔχω ἐτοιμὴν μίαν σοῦπαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔφαγες ἀκόμη.

— Καὶ ποῦ εἶνε τὸ σπῆτί σου; ἠρώτησεν ὁ Γιεγὼρ τὸν Αὐτοκράτορα.

— Θὰ μεταβῆτε εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ θὰ ὀμιλήσητε εἰς τὸν ἀξιωματικόν τῆς ὑπηρεσίας . . .

— Καὶ τί ἔχουν νὰ κάμουν μὲ σᾶς τὰ ἀνάκτορα;

— Είπε ἡ κατοικία μου.

— Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ μὲ περιπαίξουν! εἶπεν ὁ Γιεγόρ, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ θυμῶνῃ.

— Θὰ ζητήσητε τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας, ἐξηκολούθησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, προσποιούμενος ὅτι δὲν παρετήρησε τὴν δυσάρεσκον τοῦ Γιεγόρ, καὶ θὰ εἰπῆτε εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ εὑρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ ζητεῖ τὴν ἀμαξάν του διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα.

— *Εἶπε τρελλός!* ἐψιθύρισεν ἡ χωρική.

Ὁ δὲ Γιεγόρ κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους λόγους παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸν ξένον, ἀνεγνώρισε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Αὐ-

τοκράτορος, καὶ ἔγεινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴν σύγχυσίν του. Πάρχυτα ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν:

— Μεγαλειότατε, ἤμαρτον! Σὰς ζητῶ συγγνώμην. Ἄν ἐγνώριζα . . .

— Δὲν ἀμφιβάλλω, καλέ μου Γιεγόρ, ἀπήντησεν ὁ Αὐτοκράτωρ γελῶν, ὅτι δὲν μὲ ἐγνώρισες. Δι' αὐτὸ δὲν δυσάρεστήθην ἐναντίον σου. Πήγαινε νὰ ζητήσῃς τὴν ἀμαξάν μου, πρὶν νὰ νυκτώσῃ.

Ἄφου ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπεχειρέτισε τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους καὶ ἀνεχώρησεν, εὔρον ἐντὸς τοῦ λίκνου τοῦ βρέφους βλαάντιον πλήρες χρυσῶν νομισμάτων.

ΓΙΑΝΝΗΣ-ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

(Συνέχεια ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὅλοι ἐλειπον ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ μικροῦ, ὁ Γιαννάκης ἐπῆρεν ἓνα σπαθί, ποῦ τοῦ εἶχε χαρίσῃ ὁ θεῖός του πρὶν ἀκόμη γεννηθῆ ὁ νέος ἀδελφός, ἐπροχώρησε σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν κούβαν, ἔσυρε τὰ τούλινα παραπετάσματα καὶ . . . ἓνα μικρὸ ροδοκόκκινον ἀγγελουδι τοῦ ἐγέλοῦσε γλυκὰ γλυκὰ.

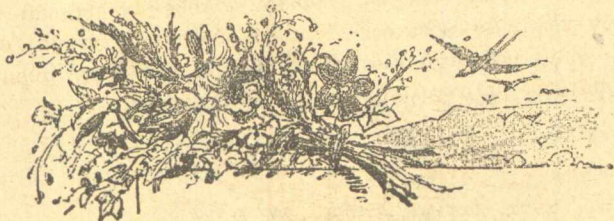
Ὁ Γιαννάκης ἔσκυψε εἰς τὸ προσωπάκι τοῦ παιδιοῦ καὶ ἤρχισε νὰ τὸ φιλῇ, νὰ τὸ φιλῇ. Ἡ καρδιά του ἔξαφνα ἐγέμισεν, ἐξεχείλισεν ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ἀδελφάκι, τὸ ὁποῖον τὸν ὑπεδέχθη μὲ γέλοια καὶ ἀγάπην, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐπήγαινε μὲ θυμὸν καὶ μὲ μῖσος.

Ἄπὸ τότε ὁ μικρὸς—μεγαλειότερος κύριος δὲν εἶχεν ἄλλον πιστότερον ὑπῆ-

κοον ἀπὸ τὸν Γιαννάκην. Ὅλα τὰ παιγνίδια του ὁ Γιαννάκης τὰ ἐσύναξεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μικροῦ τοῦ ἀδελφοῦ, ἀπὸ ὅλα τὰ ζαχαρωτά του τὸ περισσότερον ἐδίδεν εἰς τὸν ἀδελφόν του. Ἄν τοῦ πέσῃ κάτι ἀπὸ τὸ χεράκι του, ὁ Γιαννάκης θὰ προφθάσῃ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ, ἂν κλαίῃ, ὁ Γιαννάκης θὰ κάμῃ τοὺς ἀστειοτέρους μορφασμοὺς διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἡσυχάσῃ.

Πρῶγμα παράξενον! ἀφότου ὁ Γιαννάκης ἤρχισε νὰ περιποιοῖται τὸν ἀδελφάκι του, ὁ μπαμπάς, ἡ μαμά, αἱ θεῖαι, οἱ θεῖοι, οἱ ὑπηρέται καὶ αἱ ὑπηρετρίαι, ὅλοι τέλος πάντων ὅσοι τὸν ἐγνώριζον, ἤρχισαν νὰ τὸν χαϊδεύουν καὶ νὰ τὸν περιποιοῦνται τὸσον πολύ, ὥστε ὁ Γιαννάκης εὑρίσκει ὅτι ἐκέρδησεν ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ μικροῦ αὐτοῦ μεγάλου κυρίου.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Εἰμαρμένης.

Ἐκ τῆς Φυσιογνώσεως

Ὁ Ἐποψ

Ὁ Ἐποψ εἶνε ἀναντιρροῦτως ὠραῖον πτηνὸν καὶ κατατάσσεται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀποδημητικῶν ἢ μεταβατικῶν. Ἐπισκέπτεται τὰς χώρας ἡμῶν περὶ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου καὶ ἀπέρχεται κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου.

Ὁ Ἐποψ κατασκευάζει τὴν φωλεάν του εἰς τὰς ὀπὰς τῶν δένδρων καὶ τῶν βράχων καὶ γεννᾷ 4—5 ὠὰ ἐπιμήκη χρώματος ἀπροσδιορίστου· διότι ἄλλα μὲν ἔχουσι τοῦτο καὶ ἄλλα ἐκεῖνο τὸ χρῶμα.

Ὁ Βυφθῶν, ὁ μέγας φυσιοδίφης, ἀναφέρει, ὅτι Ἐποπες ἔζησαν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν αἰχμαλωσίᾳ· ἕτερος δὲ φυσιολόγος διατείνεται ὅτι εἶχεν ἔποπα, ὅστις κατέστη τοσοῦτον οἰκεῖος πρὸς αὐτόν, ὥστε ἄλλοτε μὲν ἐκάθητο ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ, ἄλλοτε δ' ἔτρεχεν εἰς συνάντησίν του, ὅταν ἐβλεπεν αὐτὸν ἐπανερχόμενον ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἢ ἄλλοθεν καὶ ἰδίᾳ ὁπότε προησθάνετο ὅτι τῷ ἔφερε τι πρὸς τροφήν. Ἐτρεφε δ' αὐτὸν διὰ ψυχίων ἄρτου, γεωμηλῶν, τυροῦ καὶ λεπτῶν τεμαχίων κρέατος. Ὅσακις δ' ἐκλείετο ὁ Ἐποψ ὑπὸ τοῦ κυρίου του ἐν κλωβῷ καθίστατο μελαγχολικὸς

καὶ δὲν ἠθέλε νὰ φάγῃ. Ὅταν δὲ ἠναγκάζετο ἕνεκα τούτου νὰ τὸν ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ κλωβίου ἐκτύπα τὰς πτέρυγας του θέλων οὕτως εἰπεῖν νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ὁ Ἐποψ εἶνε πτηνὸν γνωστὸν εἰς τοὺς ἀρχαίους· οἱ Αἰγύπτιοι μάλιστα ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς τὸ ἔμβλημα τῆς υἱκῆς ἀγάπης, διότι ἐνόμι-

ζον, ὅτι οἱ νέοι Ἐποπες ἐφρόντιζον περὶ τῶν γονέων αὐτῶν, ὅταν οὗτοι ἐγήρασκον καὶ καθίσταντο ἀνίκανοι εἰς τὸ νὰ προσπορίζωνται τὴν τροφήν των καὶ ὅτι ἐπεδαψίλευον πρὸς αὐτοὺς καθ' ὑπέρβασιν μάλιστα ὅλας τὰς εἰς τὸ γῆρας ἀπαιτούμενας περιποιήσεις. Μὲ ἄλλας λέξεις ἐφρόνουν, ὅτι οἱ μικροὶ Ἐποπες ἀπέδιδον τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῶν ἀπέ-

ναντι τῶν περιποιήσεων, τὰς ὁποίας ἐλαβον ἐν τῇ μικρᾷ τῶν ἡλικίᾳ.

Ὁ Ἐποψ εἶνε πτηνὸν λίαν ὠφέλιμον, διότι καθαρίζει τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ δένδρα ἀπὸ πλεῖστα φθοροποιά ἔντομα, σκώληκας, κάμπας, σφῆκας, κώνωπας, μύρμηκας καὶ ἰδίως τὰς πρασοκουρίδας.

K. M.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

Έναρξις τῶν μαθημάτων.

Σήμερα, 5 Σεπτεμβρίου, ἀρχίζουσι τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου μας, ἢ μάλλον αἱ ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν.

Ἐγὼ θὰ καταταχθῶ ἐφέτος εἰς τὴν τρίτην τάξιν τοῦ δημοτικοῦ.

Ἡ μήτηρ μου με' ὠδήγησε λοιπὸν εἰς τὸ σχολεῖον, ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ἐγὼ μετέβαινον εἰς αὐτὸ χωρὶς διάθεσιν.

Διατί; Διότι ἐσυλλογιζόμην τὴν ἐξοχὴν καὶ ἔλεγον·

— Πόσον ταχέως ἐπέρασαν οἱ τρεῖς μῆνες τῶν διακοπῶν! Πόσον ὠραία ἦτο ἡ ἐξοχή!

Ὅταν εἰσῆλθομεν εἰς τὸ σχολεῖον, ὁ περυσινὸς διδάσκαλός μου με' ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε·

— Λοιπὸν, Παῦλε, θὰ με' ἐγκαταλείψῃς διὰ παντός;

Ἐπειδὴ ἡγάπων πολὺ τὸν διδάσκαλόν μου, αὐτοὶ οἱ λόγοι τοῦ με' ἐλύπησαν.

Ἡ διδασκάλισσα τῆς πρώτης τάξεως ἴστατο πρὸ τῆς θύρας τῆς παραδόσεως αὐτῆς. Ὅταν με' εἶδε με' ἐπλησίασε, με' ἐθώπευσε καὶ μοῦ εἶπε καὶ αὕτη·

— Τοῦτο τὸ ἔτος, Παῦλε, θὰ ἀναβῆς εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Πέρυσι τοῦλάχιστον σὲ ἔβλεπον, ὅταν διήρχεσο πρὸ τῆς παραδόσεώς μου, ἀλλὰ ἐφέτος θὰ χάσω καὶ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

Καὶ με' παρετήρησε μετὰ λύπης.

Πόσον με' ἡγάπα ἡ καλὴ μου διδασκάλισσα, ὅταν ἤμην εἰς τὴν τάξιν τῆς! Καὶ τώρα ἀκόμη ἐξακολουθεῖ νὰ με' ἀγαπᾷ.

Ἀκολουθῶς ἐχαιρέτισα τὸν διευθυντὴν, τοῦ ὁποίου τὰ γένεια μοὶ ἐφάνησαν λευκότερα.

Ἐστάθην ὀλίγην ὥραν εἰς τὸ ἰσόγειον καὶ παρετήρουν τὰ μικρὰ παιδία, τὰ ὁποῖα αἱ μητέρες των ἔφερον εἰς τὸ σχολεῖον διὰ πρώτην φοράν. Αὐτὰ δὲν ἤθελον νὰ εἰέλθωσιν εἰς τὴν τάξιν των, αἱ δὲ διδασκάλισσαι τὰ εἰσῆγον

διὰ τῆς βίας. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔφευγον ἀπὸ τὰ θρανία, ἀλλὰ πάλιν ἐκλαῖον, ἀμα ἔβλεπον ὅτι ἔφευγον αἱ μητέρες των.

Αὐταὶ ἐπέστρεφον καὶ τὰ συνεβούλευον νὰ μείνωσιν εἰς τὸ σχολεῖον, αἱ δὲ διδασκάλισσαι ἦσαν ἀπηλπισμέναι.

Τέλος ἀνέβην εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν τρίτην τάξιν. Εἴμεθα 54 μαθηταί· μετὰ δὲ αὐτῶν ὑπῆρχον 15 ἕως 16 περυσινὸι συνταξιῶταί μου. Αὐτοὶ μοῦ ἐφάνησαν ὑψηλότεροι καὶ παχύτεροι.

Μεταξὺ αὐτῶν παρετήρησα τὸν Χρῆστον, ὁ ὁποῖος ἐλάμβανε πάντοτε τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Μετὰ τὴν ἐξοχὴν τὸ σχολεῖον μοῦ ἐφάνη μικρὸν καὶ μελαγχολικόν. Ἐκτὸς τούτου ἐλυπούμην, διότι ἔχανον τὸν διδάσκαλόν μου. Ἦτο τόσο μικρὸς, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς μαθητής. Ἦτο πάντοτε ζωηρός, πάντοτε εὐθυμος, με' ἡγάπα πολὺ καὶ ἐγάλα μαζὴ μου.

Ὁ νέος διδάσκαλός μου ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἔδρας τοῦ καὶ τὸν παρετήρησα κρυφίως, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς. ἔχει ὑψηλὸν ἀνάστημα, μακρὰν κόμην καὶ βροντώδη φωνήν. Μᾶς παρετήρει κατὰ σειράν ἀσκαρδαμυκτεῖ, καὶ ἐνόμιζε τις ὅτι ἤθελε νὰ ἀνγκυλώσῃ εἰς τὸ βάθος τῶν καρδιῶν μας.

Ἐγὼ ἐσυλλογιζόμην·

— Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη ἡμέρα. Μέχρι τῶν διακοπῶν μένουσιν ἀκόμη ἐννέα μῆνες. Πόσον πρέπει νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ κοπιᾶσω εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα.

Ἀφοῦ ὁ διδάσκαλος κατέγραψε τὰ ὀνόματά μας καὶ ὤρισε τὰς θέσεις μας ἀνεχωρήσαμεν. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν εὐχαριστημένος. Τὸ σχολεῖον ὅμως δὲν μοῦ ἐφάνη τόσο εὐχάριστον ὅσον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Διατί; Διότι ὁ νέος διδάσκαλός μου ἦτο πολὺ σοβαρός, ἐνῶ ὁ διδάσκαλος τῆς δευτέρας τάξεως ἦτο πάντοτε εὐθυμος καὶ πάντοτε ἐμειδία.

Ὁ νέος διδάσκαλός μου.

6 Σεπτεμβρίου.

Σήμερα ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσωσι τακτικῶς

ΚΕΛΑΪΔΗΜΑ ΚΑΙ ΜΥΡΩΔΙΑ

τὰ μαθήματα, ἐγὼ δὲ ἐνόησα πόσον καλὸς εἶνε ὁ νέος διδάσκαλός μου, τὸν ὁποῖον δὲν ἤρεσα χθές.

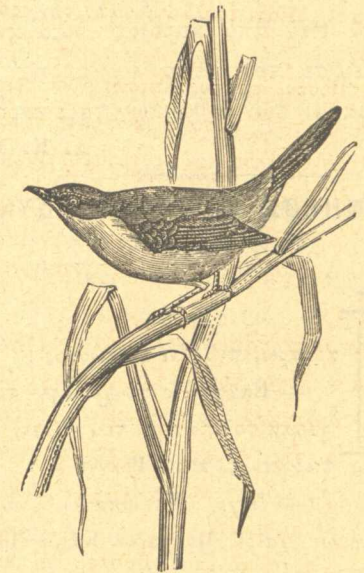
Ἐνῶ ἐκάθητο εἰς τὴν ἔδραν τοῦ, ἤρχοντο οἱ περισυνὸι μαθηταί τοῦ, καὶ τὸν ἐχαιρέτιζον. Μερικοὶ ἐθλίβον τὴν χειρὰ τοῦ καὶ ἀκολουθῶς διηυθύνοντο ταχέως εἰς τὴν τάξιν των. Ἐκ τούτου ἐνόησαμεν ὅτι οἱ περυσινὸι μαθηταί τοῦ τὸν ἡγάπων πολὺ, καὶ ὅτι ἐπεθύμουν νὰ τὸν εἶχον ἀκόμη ὡς διδάσκαλον.

Ἐκεῖνος ἐθλίβε τὴν χεῖρα τῶν παλαιῶν μαθητῶν τοῦ, ἀλλὰ δὲν τοὺς παρετήρει εἰς τὸ πρόσωπον. Ὅσάκις τὸν ἐχαιρέτιζον ἐκλινε μὲν τὴν κεφαλὴν τοῦ, ἀλλὰ παρετήρει ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἐνόμιζε τις ὅτι αὐτὰ τὰ δείγματα τῆς συμπαθείας δὲν τὸν νύχαιριστουν.

Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα μᾶς παρετήρησεν ὅλους μετὰ προσοχῆς, ἔπειτα δὲ μᾶς εἶπε με' γλυκύτητα·

— Ἀκούσατε, παιδία μου. Θὰ ζήσωμεν ὁμοῦ ἐν ἔτος. Ἄς προσπαθήσωμεν λοιπὸν τὸ ἔτος τοῦτο νὰ τὸ διέλθωμεν καλῶς. Μελετᾶτε καὶ ἔστε φρόνιμ. Ἐγὼ δὲν ἔχω οἰκογένειαν, σεῖς δὲ τώρα εἰσθε ἡ οἰκογένειά μου. Εἶχον μόνον μητέρα, ἀλλ' ἀπέθανε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Τώρα εἶμαι μόνος, καὶ μόνον σᾶς ἔχω εἰς τὸν κόσμον. Λοιπὸν, μόνον σᾶς θὰ ἀγαπῶ, μόνον σᾶς θὰ συλλογιζώμαι. Σεῖς θὰ εἰσθε τέκνα μου. Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀγαπῶ, πρέπει δὲ καὶ σεῖς νὰ με ἀγαπᾶτε. Δὲν θέλω νὰ τιμωρῶ καὶ δὲν θὰ τιμωρήσω κανένα. Φανήτε λοιπὸν καλὰ παιδία, καὶ τότε ἡ τάξις μας θὰ ὁμοιάζῃ μίαν καλὴν οἰκογένειαν. Σεῖς θὰ εἰσθε ἡ παρηγορία μου καὶ θὰ ὑπερηφανεύωμαι διὰ σᾶς. Δὲν ἀπαιτῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσητε, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι ἐσωτερικῶς λέγετε **ναὶ** καὶ σᾶς εὐχαριστῶ δι' αὐτό. (Ἐπεταὶ συνέχεια).

«Μὲ δέχεσαι νὰ χτίσω τὴ φωλιά ἔς τοὺς κλώνους σου, καλὴ τριανταφυλλιά; Εἶνε γλυκεριὰ πολὺ ἡ συντροφιά σου μ' εὐφραίνουνε τὰ τριαντάφυλλά σου!» Τὸ ἀηδόνι εἶπε ἔς τὴν τριανταφυλλιά, κ' ἐζήτησε νὰ χτίσῃ τὴν φωλιά μιά εὐμορφη, ἀσύγνεφη αὐγή, ἀκόμη τριαντάφυλλο πρὶν ἔγῃ.

— «Σὲ δέχομαι, σὲ θέλω συντροφιά, εὐγενικὸ πουλάκι, εὐμορφιά μου δίνουνε τὰ κελαϊδήματά σου κ' εὐφραίνομαι κ' ἐγὼ ἔς τὴν συντροφιά σου» ἀπήντησε κ' ἡ τριανταφυλλιά ἔς τ' ἀηδόνι: «ἔλα χτίσε τὴ φωλιά.» Ἐκάθησε τὸ ἀηδόνι ἔς τὸ κλαδί καὶ ἄρχισε γλυκὰ νὰ κελαϊδῇ, κ' ἀπ' τὴ γλυκεριὰ γλυκεριὰ τοῦ μελωδία ἐγέμισεν ὁ τόπος εὐωδία. Ἐστὸ ἀηδονιοῦ τὰ πρῶινά τραγοῦδια ἐβγαίνανε τριαντάφυλλα, λουλούδια. Μαγεύτηκε ὁ Ζέφυρος ἔς τὴ χάρι καὶ ἦλθε κ' εἰς τὰ δυὸ καλὰ νὰ πάρῃ:

τῆ μυρωδιᾷ καὶ τῆ γλυκεῖᾳ φωνῇ
καὶ ἔφυγε σιγὰ νὰ μὴ φανῇ.
Ἄγκαλιαστὰ τὰ δυὸ καλὰ κρατοῦσε
κι' ἀπ' τῆ χαρὰ του κάτω δὲν πατοῦσε.
Τὸν εἶδε πρῶτα ἓνας ποιητῆς
καὶ «Ζέφυρε, τοῦ εἶπε, τί κρατεῖς;»
Κι' ὁ Ζέφυρος γλυκὰ χαμογελοῦσε
καὶ σιγανὰ τὸν δρόμο του τραβοῦσε.
Μὰ κρύβεται φωνὴ καὶ μυρωδιὰ;
Καὶ τοῦ σχολειοῦ τὸν ἔνοιῶσαν τὰ παιδιὰ
κι' ὡς εἶδανε τὸν Ζέφυρο φωνάζαν
καὶ τὸν Θεὸ ἀπὸ καρδιάς ἄδοξάζαν,
ποῦ γέμισε τὸν κόσμον εὐμορφιάς
κ' εὐφραίνει τῶν ἀνθρώπων ταῖς καρδιάς.

Δ. Κ. Μ.

ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΚΑΙ ΡΙΨΟΚΙΝΔΥΝΟΣ

Μαργαρώ, ποῦ εἶνε ὁ Γεώργιος;

— Ἐπῆγε εἰς τὸ χωράφι τὸ πρό-
γευμα τοῦ πατέρα του· θέλεις νὰ τὸν
περιμένῃς, κύριε Γιάννη;

— Ὁχι. θὰ ὑπάγω νὰ τὸν
συναντήσω· χαῖρε, Μαργαρώ. Καὶ ὁ Ἰωάννης
ἀνεχώρησεν, ἐνῶ ἡ κυρὰ Μαργαρώ παρηκολού-
θει ἐπὶ μακρὸν τὸν ἀπερχόμενον παιδα μετὰ
βλέμματος πλήρους ἀγάπης.

Ὁ Ἰωάννης ἦν ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου τοῦ κτή-
ματος, ὅπου κατῴκει ἡ Μαργαρώ, εὐρωστος
καὶ ἀγαθὴ χωρική, ἥτις ἐθήλασε καὶ ἀνέθρεψεν
αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο ἔτρεφε μητρικὴν πρὸς
αὐτὸν στοργήν. Καὶ ὁ Ἰωάννης ὅμως δεκατε-
τραέτης ἤδη καὶ τρῶφιμος ἐν τινι Λυκείῳ,
ἀνταπέδιδε τῇ τροφῇ του τὴν στοργὴν τῆς
καὶ ὁσάκις εἶχεν ἔξοδον μετέβαινε εἰς τὴν
ἐξοχὴν, ἵνα ἀσπασθῇ αὐτὴν καὶ παιζῇ ἐπὶ
τινας ὥρας μετὰ τὸν ὁμογάλακτον ἀδελφὸν του
Γεώργιον.

Ὁ ἀγρός, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε μεταβῆ ὁ
Γεώργιος δὲν ἀπέιχε πολὺ, μάλιστα ἑκατὸν μέτρα

ἀπὸ τῆς οἰκίας, πολὺ ὀλιγώτερον μάλιστα
ἐὰν διήρχετο τις διὰ τοῦ φράκτου. Ὁ Ἰωάν-
νης λοιπὸν ἠτοιμάζετο νὰ τὸν ὑπερπηδῆσῃ,
ἵνα συντομεύσῃ τὴν ἀπόστασιν, ὅτε στραφεῖς
εἰς κρότον βημάτων εἶδε πλησίον του τὸν
Γεώργιον.

— Μὴ ἀπ' ἐκεῖ, Γιάννη, τῷ εἶπεν ὁ παῖς,
ὁ Φτεροπόδης εἶνε ὀλίγον ἄγριος.

— Ποῖος εἶνε ὁ Φτεροπόδης, ἠρώτησεν ὁ
Ἰωάννης, μήπως εἶνε ὁ ἵππος ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος
βόσκει ἐκεῖ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος· εἶνε
ἀκόμη ἀρκετὰ ἐπικίνδυνος, διότι συνειθίζει νὰ
λακτίζῃ ὅσους τὸν πλησιάζωσιν.

— Νομίζεις ὅτι φοβοῦμαι ἐγώ;

— Δὲν λέγω τοῦτο, Ἰωάννη, ἀλλὰ πάντοτε
ἡ προφύλαξις ὠφελεῖ, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος.

— Στοιχηματίζω, ὅτι διὰ τοῦτο δὲν ἤλθες
ἀπὸ τὸν φράκτην, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, γελῶν εἰ-
ρωνικῶς· εἶσαι πολὺ δειλός, φίλε μου.

Ὁ Γεώργιος ἠρυθρίασεν ὡς ἡ μήκων, οἱ
ὀφθαλμοὶ του ὑγράνθησαν, ἀλλ' ἀπήντησεν
ἀπλῶς:

— Ἐὰν ἦτο ἀνάγκη θὰ ἠρχόμην ἀπὸ τὸ
μέρος ἐκεῖνο, μολοντί εἶνε ὁ Φτεροπόδης,
ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος.

— Δικαιολογίαι τῶν δειλῶν, ἀπεκρίθη ὁ
Ἰωάννης· πρέπει νὰ ἴδῃς ἐμέ εἰς τὴν πόλιν
πόσον εἶμαι τολμηρὸς.

Ἐ τῷ μεταξὺ τούτῳ ἔφθασαν εἰς τὴν ἑ-
παυλιν. Ἡ κυρὰ Μαργαρώ εἶχεν ἑτοιμάσῃ νο-
πὸν ἀρβόγλα διὰ τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου τῆς·
τὰ δύο παιδιὰ ἤρχισαν νὰ τρώγωσι μετ' ὄρεξιν,
ἐνῶ ἡ Μαργαρώ ὀρθή παρ' αὐτὰ μετ' ἐσταυρω-
μένας τὰς χεῖρας παρετήρει μετὰ στοργῆς ἄλ-
λοτε τὸν υἱὸν τῆς καὶ ἄλλοτε τὸ παιδίον, τὸ
ὅποιον εἶχεν ἀναθρέψῃ. Αἴφνης ἀποταθεῖσα
πρὸς αὐτό, εἶπε:

— Πῶς εὐρίσκεις, Ἰωάννη, τὸν Γεώργιο;
Δὲν ἐμεγάλωσεν ἀπὸ τὴν τελευταίαν φορὰν
ποῦ τὸν εἶδες;

— Ναί, μάλιστα, καλὴ μου Μαργαρώ·
ἔγεινεν ὑψηλότερός μου μόνον...

— Τί μόνον; διέκοψεν ἡ Μαργαρώ, πικρα-
τηροῦσα τὸν υἱὸν τῆς μετ' ἀνησυχίας· ἐμα-
λώσατε μήπως;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, κτυπῶν φιλι-
κῶς τὸν ὄμιον τοῦ Γεωργίου, μόνον εἶνε πολὺ
δειλός.

Καὶ διηγήθη τὴν σκηνὴν τοῦ φράκτου.

— Στοιχηματίζω εἶπεν αἴφνης, ὅτι δὲν
ἐκτυπήθης ποτέ με κανένα φίλον σου.

— Ὁχι δὲν ἀγαπῶ τὰς φιλονεικίας, εἶπεν ὁ
Γεώργιος.

— Μπα! ἐγὼ κτυπῶμαι μετ' ὅλους, ὅταν
μοὶ δοθῇ εὐκαιρία· δὲν φοβοῦμαι τίποτε ἐγώ...

Ἡ κυρὰ Μαργαρώ διέκοψε τὴν ὁμιλίαν τῶν
εἰποῦσα:

— Ὁ Γεώργιος εἶχε δίκαιον εἰς τὴν ὑπό-
θεσιν αὐτὴν· διατὶ νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν κτυ-
πήσῃ ὁ Φτεροπόδης, ὁ ὅποιος εἶνε σχεδὸν ἄ-
γριος ἀκόμη;

Τὴν ἐπαύριον τὰ δύο παιδιὰ περιεφέροντο
εἰς τοὺς ἀγρούς. Αἴφνης ὁ Ἰωάννης παρετήρη-
σεν ἐπὶ τινος κλώνου μίαν φωλεάν.

— Θὰ εἶνε δίχως ἄλλο σπῖνοι, εἶπε· πῶς
ἤθελα νὰ τὴν ἔχω! Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν
ν' ἀναθῶ μετ' ἐνδομασίαν μου αὐτὴν, διότι
εἶνε ἡ στολὴ τοῦ Λυκείου μας καὶ φοβοῦμαι
μὴ τὴν καταστρέψω.

— Μὴ λυπῆσαι· ἀναβαίνω ἐγώ, εἶπεν ὁ
Γεώργιος.

Καὶ εὐκίνητος ὡς σκίουρος ἤρχισε ν' ἀναρ-
ριχᾶται.

Ὁ κλώνος ἐπὶ τοῦ ὀποίου, ἦτο ἡ φωλεὰ
ἦτο πολὺ λεπτὸς, ἡ δὲ φωλεὰ εὐρίσκετο εἰς
τὴν ἄκραν αὐτοῦ. Ὁ Γεώργιος προσεπάθησε
νὰ τὴν φθάσῃ, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον,

— Δὲν προχωρῶ, Ἰωάννη, εἶπε πρὸς τὸν
φίλον του. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προχωρήσω,
φοβοῦμαι μὴ σπάσῃ ὁ κλώνος καὶ πέσω.

Καὶ ἤρχισε νὰ καταβαίνει ἡσύχως. Ὁ Ἰω-
άννης ἐθύμωσε καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν.

— Δὲν εἶσαι ἱκανὸς διὰ τίποτε, καὶ ὤμιον
Γεώργιο· εἶσαι φοβητσαίρης.

Καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον τῶν σιωπηλοῦ.

Ἐφθασαν τέλος εἰς τὸν ποταμόν, τοῦ ὀποίου
τὰς δύο ὄχθας συνέδεε ξυλινὴ γέφυρα, εἰς τὴν
ἄκραν τῆς ὀποίας ὁ Ἰωάννης παρετήρησε
μικρὰν λέμβον.

— Ἐγὼ θὰ περάσω ἀπέναντι μετ' τὴν βάρ-
κα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης· ἔρχεσαι καὶ σύ, Γεώργιε;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Γεώργιος, ὁ πατέρας μου ἔ-
λεγεν ὅτι αὐτὴ ἡ βάρκα εἶνε πολὺ παλαιά.

— Ἄ, διέκοψεν ὁ Ἰωάννης, ἐλησμόνησα ὅτι
ἔχω νὰ κάμω μετ' ἓνα λαγόν.

Καὶ ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον, ἐνῶ ὁ Γεώρ-
γιος, ὠχρὸς ἐκ τῆς προσβολῆς καὶ μετ' ἐρέ-
μοντα χεῖλη ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὁ Ἰωάννης ἤρχισε νὰ κινῆ τὰς κώπας.
Δὲν εἶχεν ὅμως προχωρήσῃ πολὺ, ὅτε ἡ λέμ-
βος ἤρχισε νὰ κάμνη νερὰ καὶ τόσον ταχέως
ἐπληροῦτο, ὥστε ὁ Ἰωάννης κάτωχρος ἐνόμισεν
ὅτι ἔφθασεν ἡ τελευταία στιγμή του. Εὐ-
τυχῶς ὁ ποταμὸς ἦτο πολὺ στενὸς κατὰ τὸ
μέρος ἐκεῖνο καὶ μετὰ τινὰ λεπτὰ ἀγωνίας ὁ
Ἰωάννης ἐπήδησεν εἰς τὴν ξηράν. Καὶ ἦτο
καιρὸς· μόλις ὁ παῖς ἐξῆλθεν, ἡ λέμβος
ἐβυθίσθη.

— Ἐροθήτης; εἶσαι ὠχρὸς· εἶπεν ὁ Γεώρ-
γιος πρὸς τὸν Ἰωάννην.

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ; ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης,
καὶ διατὶ, σὲ παρακκλῶ; ἐκουράσθηκα μόνον,
διότι διηύθυνα μόνος μου.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν οἱ δύο φίλοι ἐξῆλ-
θον καὶ πάλιν εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐτρεχον καὶ
ἐπήδων, ὅτε αἴφνης ὁ Γεώργιος ἐθλίψεν ἰσχυ-
ρῶς τὸν βραχίονα τοῦ Ἰωάννου καὶ εἶπε:

— Βλέπεις, Ἰωάννη, ἐκεῖ; ἓνας λυσσασμέ-
νος σκύλος!

Καὶ πράγματι, ἐντὸς νέφους κοινοροῦτο,
ὀλίγα μέτρα μακρὰν τῶν δύο παιδιῶν μετ' ἡ-
νωρημένους τρίχας, μετ' αἰματοχρουν ἀφρόν εἰς
τὰ χεῖλη, μετ' τὴν οὐρὰν ἐντὸς τῶν σκελῶν
κῶν τις ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος τῶν.

Ὁ Ἰωάννης περίτρομος ἠτοιμάζετο νὰ
κρυγᾶσῃ, ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἐπέθεσε τὴν χεῖρα
ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ φίλου του καὶ κατέ-
πνιξε τὴν κρυγὴν του, ἐσῆκωσεν αὐτὸν ὡς

πτερόν, τὸν ἔθεσεν ὀπισθεν πυκνῶν θάμνων καὶ ἐστάθη ἐνώπιον αὐτοῦ ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα, ἀποκρύπτων τὸν φίλον του ἐντελῶς.

Μετὰ πέντε λεπτά θανασίμου ἀγωνίας ὁ κύων παρῆλθε χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τοὺς παίδας. Ἐτρεχε κατ' εὐθείαν μὴ παρατηρῶν οὔτε δεξιᾶ οὔτε ἀριστερᾶ καὶ μετ' ὀλίγον ἐξήφηνισθη.

— Ἐσώθημεν, δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραζεν ὁ ἥρωικός παις. Μὴ φοβῆσαι πλέον, Ἰωάννη! ἄς ὑπάγωμεν τώρα εἰς τὴν ἔπαυλιν διὰ νὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς ἀνθρώπους περὶ τοῦ σκύλου.

Ὁ Ἰωάννης ἡμιλιπόθυμος στριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ φίλου του μετέβη εἰς τὴν ἔπαυλιν. Πλὴν ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς συγκινήσεως μόλις ἔφθασεν ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του.

Ὅτε συνῆλθεν, εὗρέθη εἰς τὴν κλίνην του, περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς του.

— Γιώργο, εἶπε χαμηλοφώνως, ποῦ εἶνε ὁ Γιώργος;

Ὁ Γεώργιος ἔσπευσε πρὸς τὸν φίλον του καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν βραχιόνων του.

— Ἐδῶ εἶμαι, Ἰωάννη! Ἄχ, τί φόβον ἐδοκίμασα!

— Ὅχι ὅμως διὰ σέ, Γεώργιε! Ὅχι διὰ σέ! Ἄχ, πατέρα μου, μητέρα μου, νὰ ἐβλέπετε πῶς ἐστάθη ἐμπρὸς μου καὶ μ' ἔκρυψεν ὀλόκληρον μὲ τὸ σῶμα του! Καὶ ἐγὼ νὰ τὸν λέγω δειλὸν καὶ ἀνανδρον!

Καὶ τὰ δάκρυα ἤρχισαν νὰ ρέωσι ποταμηδὸν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἰωάννου.

— Τώρα καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Σὺ ἔχεις τὸ ἀληθινὸν θάρρος, ὄχι ἐγώ. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ προσπαθῆσω νὰ σέ μιμηθῶ· ἄλλο νὰ εἶνε κανεὶς τολμηρὸς καὶ ἄλλο ριψοκίνδυνος!

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.

ΣΤΗΝ ΚΟΥΚΛΑ ΜΟΥ

Α'.

Ἐλα γιὰ ὕστερη φορά, κουκλίτσα μου χρυσῆ,
Μιά ὥρα νὰ περάσουμε εὐτυχισμένη ἀκόμα.
Γιατὶ σέ λίγο, κουκλά μου, μαμὰ δὲν θ'ἔχῃς σύ,
Οὔτε τραγοῦδι θὰ σοῦ πῆ τὸ ἰδικό μου στόμα.

Τοῦ χωρισμοῦ μας ἔφθασεν ἡ ὥρα ἢ πικρά,
Μεγάλωσα, κουκλίτσα μου, καὶ πρέπει νὰ σ'ἀ-
[φήσω.

Ἄν καὶ ἡ μόνη σκέψι μου σὺ ἦσον κι' ἡ χαρὰ,
Εἶν' ἐντροπὴ εἰς τὸ ἐξῆς γιὰ σένα νὰ μιλήσω.

Μεγάλωσα· ἡ λέξι αὐτὴ γνωρίζεις τί θὰ πῆ;
Γνωρίζεις πόσα δάκρυα ἔχω γι' αὐτὴ νὰ χύσω;
Θὰ πῆ νὰ παύσω πειὰ νὰ ζῶ ὡς τώρα χαρωπῆ,
Καὶ σοβαρότερη ζωὴ εἰς τὸ ἐξῆς ν' ἀρχίσω.

Τὸν νοῦ μου στὰ μαθήματα πῶς πρέπει νὰ ἔχω
[πειὰ,

Τὰ γέλοια τὰ τραγοῦδια μου πρέπει νὰ λησμο-
[νήσω

Σ' ὅτ' ἀγαποῦσα στὸ ἐξῆς νὰ κλεισω τὴν καρδιά,
Ν' ἀφήσω τὰ παιχνίδια μου καὶ Σέγα νὰ σ' ἀ-
[φήσω!

Β'.

Θυμᾶσαι τὸ παιγνίδι μας, γιὰ πές, τὸ περσυνό;
Κάθε ἡμέρα καὶ γιορτὴ, κάθε γιορτὴ τραγοῦδια.
Ἐτρέχαμε ἀπ' τὸ πρωὶ ἕως τὸ δειλινό,
Σὰν πεταλοῦδες ζῶνταις στοὺς κάμπους, στὰ
[λουλοῦδια.

Θυμᾶσαι ποῦ σέ βάπτισα κάθε Κυριακῆ;
Πρωὶ εἴχαμε βάπτισι, γάμο τὸ μεσημέρι.
Μαζῆ μητέρα καὶ νουνά· μὲ ζήλεια μυστικὴ
Νὰ σέ κρατοῦνε ἔβλεπα κι' ἄλλοι ἀπὸ τὸ χέρι.

Θυμᾶσαι ποῦ μᾶς ἔβαζαν τοὺς δύο μας στὴ γωνιά;
Ἐσὺ ποτὲ δὲν ἔφταιες, ἀμίλητο κουκλί μου!
Ὅμως ἐγὼ πόσαις φοραῖς μὲ τόση ἀπονιά
Σ' ἐτιμωροῦσα ἄδικα, ἀγαπητὴ Λιλή μου!

Ἄχ, τώρα ἐκεῖνα πέρασαν καὶ πίσω δὲν γυρίζουν,
Τώρα, κουκλίτσα μου χρυσῆ, γιὰ πάντα μᾶς
[χωρίζουν.

Δὲν σέ χαρίζω πουθενά· ἐννοία σου μὴ φοβεῖσαι!
Παιγνίδι τάχα μήπως σὺ ὡσάν τὰ ἄλλα εἶσαι;
Σὰ θησαυρὸ πολύτιμο θὰ σ' ἔχω φυλαγμένη
Ἄγαπητὴ κουκλίτσα μου, κουκλά μ' ὠρα-
[νισμένη.

Κι' ὅταν θὰ εἶμαι μοναχὴ ἐδῶ στὴν κάμαρά μου
Θὲ νὰ σέ βγάζω μυστικά λίγο ἀπ' τὸ κουτί,
Καὶ θὰ θυμοῦμαι μὲ χαρὰ τὰ χρόνια τὰ μικρά μου
Στὴν ὄψι σου τὴ γελαστή, κουκλά μου ἀγαπητὴ.

15 Ὀβρίου.

Φίλων.

Ἡ ΚΛΕΙΩ ΚΑΙ Ο ΝΙΚΟΣ

(Νηπιακὸν ἀνάγνωσμα).

«Κλειώ, ἔλα νὰ μοῦ δείξῃς τῆς ζωγραφιαῖς τοῦ βιβλίου»,
εἶπεν ὁ Νίκος, ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀδελφάκια τῆς Κλειοῦς.

«Τώρα δὲν ἔμπορῶ· δὲν μὲ βλέπεις ποῦ εἶμαι μὲ τὸ καπέλλο καὶ
θὰ ἔβγω ἔξω.

Δὲν ἔμπορεῖς τάχα νὰ τὰς
ἰδῆς μόνος σου;

— «Οὔ, τί κρίμα· ἐμένα
μοῦ ἀρέσει ὅταν μοῦ τῆς δεί-
χῃς ἐσύ, Κλειώ μου. Μοῦ
λὲς τόσα πράγματα σέ κάθε
ζωγραφιά, εἶπεν ὁ Νίκος.

Ἡ Κλειώ ἦτον καλὸ κορι-
τσάκι καὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ
ἀδελφάκια τῆς· δι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνα τὴν ἀγαποῦσαν πολὺ.

— Αἱ καλά, εἶπεν, ἔρχομαι.

Καὶ ἔβγαλε τὸ καπελλάκι τῆς ἢ καλὴ ἀδελφοῦλα καὶ ἐκά-
θησε καὶ ἔδειξε τῆς ζωγραφιαῖς.

Καὶ ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ Νίκος
καὶ ἡ Κλειώ.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Μ. Γ.

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΦΕΛΕΙΑΙ

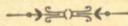
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ 'ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.,

Κατὰ τὸ γεῦμα, ἐνῶ εἰς τὸ τραπέζι εἶνε καὶ προσκεκλημένοι, ὁ ὑπρέτης προσφέρει τὸ γλύκισμα. Ὅταν ἔφθασεν ἡ σειρά τῆς Νίνας, ἀρχίζει ἐκείνη νὰ κλαίῃ δυνατὰ.

«Τί ἔπαθες παιδί μου;» ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ τῆς. «Διατί κλαίεις;—Κλαίω, γιατί θά με μαλώσῃς ἄν πάρω τὸ μεγαλύτερο κομμάτι, ἀπαντᾷ ἡ Νίνα.

Λοιπόν, Νίκο, πόσα βραβεῖα ἔλαβες ἐφέτος εἰς τὰς ἐξετάσεις. ἐρωτᾷ ἡ ἀνάδοχος τὸν βαπτιστικόν της.

- Καὶ ὁ Νίκος ὀλίγον στενοχωρημένος.
— Ἐν ὀλιγώτερον ἀπὸ πέρυσιν, ἀπαντᾷ.
— Καὶ πέρυσι πόσα ἔλαβες;
— Ἐν!

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

(Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Νοεμβρίου).

6. Αἰνίγμα.

Τὸ πρῶτον μέρος μου πηδᾷ, τὸ ἄλλο εἶνε λεῖτον. Τὴν Γεωγραφίαν τότε καὶ τὸν Χάρτην παραιτῶ. Καὶ στὸν Ὀλυμπον ἀμείωσις ἀναβαίνω, τί χαρὰ μου!

(ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Φίλου τοῦ Μικροκόσμου).

7. Ἀναγραμματισμός.

Αἰμὴν εἶμαι καὶ με ξεῦρεις ἄν ταράξῃς τὰ νερά μου, Τὴν Γεωγραφίαν τότε καὶ τὸν Χάρτην παραιτῶ. Καὶ στὸν Ὀλυμπον ἀμείωσις ἀναβαίνω, τί χαρὰ μου! Καὶ με δύο ἀδελφάς μου εὐγενῶς σὲ χαιρετῶ.

(ἔστάλη ὑπὸ Εἰμαρμένης).

8. Μωσαϊκόν.

Ἡ ἔλαφος καὶ ἡ δορκάς, ὁ μῦς καὶ τὸ στρουθίον καὶ ἡ γαλῆ, ἄν ἀνά ἓν σοὶ δώσωσι στοιχεῖον, Ζωάριον τετράποδον εὐθύς διὰ σχηματίσης. ἔλθὲ ἐκεῖ εἰς τοὺς ἀγρούς ἐκεῖ νὰ μ' ἀπαντήσης.

(ἔστάλη ὑπὸ Εἰμαρμένης).

9-10. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

α') Ἐκ τῶν μεταλλείων ἐξήχονται τὰ μέταλλα.

β') Θέλεις νὰ εἶσαι υγιής; τὴν τροφὴν σου μᾶσ-
σα λίαν καλῶς.

(ἔστάλη ὑπὸ τῶν 4A).

11. Κυβόλεξον.

Νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἐπόμενον κυβόλεξον.

. . . . a
n . . . a .
. . . a . n
a

(ἔστάλη ὑπὸ Εἰμαρμένης).

12. Ἑλληποδύμφωνον.

. . η . ι . ω . α . ο . — . αἰ — . α . . ι . . ο .
. . ι . . ιο . — . ιά — . ατ . α . — . αἰ — ε . ἡ .
ου — ετ . ε — . — . αἰ . ι . ο . — . ο . . ο .

(ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Φίλου τοῦ Μικροκόσμου).

Ὁ Παιδικὸς Κόσμος ἀποβλέπων ἐν παντὶ εἰς τὴν ὠφέλειαν καὶ τέρψιν τῶν μικρῶν αὐτοῦ φίλων, καλεῖ αὐτοὺς εἰς ἀλληλογραφίαν. Οἱ μικροὶ τοῦ φίλοι δύνανται νὰ γράψωσι πρὸς αὐτὸν περὶ διαφορῶν θεμάτων: περὶ τῶν μαθημάτων των, τῶν ἀσκολιῶν των, τῶν παιδιῶν των, τῶν κλίσεων των ὁ Παιδικὸς Κόσμος μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ἀναγινώσκῃ τὰς ἐπιστολάς των, δίδων τὴν γνώμην του, τὴν συμβουλὴν του, ὁσάκις τῷ ζητηθῇ μετὰ τῆς στοργῆς καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ἅτινα τρέφε πρὸς αὐτούς.

Τὴν ἐκ τῆς ἐπιστολογραφίας ταύτης προκύπτουσαν πρακτικὴν ὠφέλειαν θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἐξά-
ρωμεν ἀκούμεθα σημειοῦντες τὸ τῶν Γερμανῶν: «Die Uebung macht den Meister» (Ἡ ἄσκησις κάμνει τὸν τεχνίτην).

Ἐμπρὸς λοιπόν, μικροὶ μου φίλοι!

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον σου, Ζαππῖς. Πρόσεξε νὰ τὸ τιμήσῃς! Ναί, πρὸς τὸ παρὸν θὰ δημοσιεύωνται μόνον τὰ ὀνόματα τῶν λιτῶν μετὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὀρθῶν λύσεων ἀργότερα θὰ ἔγωμεν διαγωνισμοὺς καὶ βραβεῖα. Χαίρω διότι αἱ ἱστορίαι μου σοὶ ἤρσαν καὶ ποῦ νὰ ἰδῆς ἀκόμη! Προχώρησε μιὰ εἰς τὸ διήγημα, τὴν Ροβινσωνέτταν, καὶ τότε!

Ὅσον διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀγάπης δὲν συμφωνοῦμεν διακρίσιν μεταξὺ τῶν φίλων μου δὲν κάμνω ἄν ποτε κάμω, λόγος θὰ εἶνε τὰ προτερήματά των καὶ ὄχι ἡ μικρὰ ἢ μεγάλη ἀπόστασις, ἥτις μᾶς χωρίζει. — Σοῦ ἐκλέγω τὸ ψευδώνυμον Γαλανόφθαλμον

Νεραΐδα, μικρὰ μου φίλη Ξ. Σοῦ ἀρέσει; —

Τὰ αἰνίγματά σου τὰ ἔλαβας, Παπλωματάκι τοῦ

Καδύκιοῦ. Τὸ ψευδώνυμόν σου τὸ ἐγκρίνω, ἄν δὲν

εἶσαι σὺ ὁ φέρων αὐτὸ καὶ εἰς τὴν «Διέπλασιν τῶν Παίδων». Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ λάβῃς ἐν ἄλλο δι' ἐμέ. Τινὰ τῶν αἰνιγματῶν σου εἶνε καλὰ, δι' ἄλλα ἐπιφυλάττομαι νὰ σοὶ δώσω ὁδηγίαν τινά.

— Ὅσὰ εἰς λέγω λοιπὸν Ροδοδάφνην, ἀγαπητὴ μου Δ. Ζ. καὶ πιστεύω θαυμαστός πάντοτε νὰ φαίνεσαι εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου. — Δὲν γνωρίζεις τί νὰ μοὶ γράψῃς, ἀγαπητὴ Λευκὴ

Μαργαρίτα; Γράψῃ μοι ἄν σοὶ ἀρέσουν αἱ ἱστορίαι μου, πῶς περνᾷς κατὰ τὰς ἐορτάς, ποῖα παιγνίδια σοῦ ἀρέσουν

Ἡκούσεις; Περιμένω λοιπὸν ἐπιστολὴν σου καὶ μάλιστα μακράν. — Χαίρω πολὺ, διότι σοὶ ἐπροξένησε τόσην χαρὰν ἢ ἔκδοσίν μου, ἀγαπητὴ μὲ Ἀναελλουδά Σελῆνη. Περιμένω νὰ μοὶ στείλῃς τι διὰ τὴν Γυμναστικὴν τοῦ Πνεύματος.

Ὅσον διὰ τὰς περὶ διαγωνισμῶν ἐρωτήσεις σου, σὲ παραπέμω εἰς τὴν πρὸς τὴν Ζαππίδα ἀπάντησίν μου. — Ἐργατικὴ Μέλιδα, μανθάνω μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι τὸ ψευδώνυμόν σου σοῦ ταιριάζει πολὺ καλὰ. Σὲ συγχαίρω λοιπὸν διὰ τὴν ἐκλογὴν ἄλλως τε τὰ ψευδώνυμα πρέπει πάντοτε νὰ ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ ἐνδόμυχα αἰσθηματά μας, νὰ ἐξωτερικεύωσι κλίσιν διὰ τῆς ψυχῆς μας.

Ἐπεύθυνος Κ. Βλοῦδος.